

[Elgaard.]

er saaledes, som man maaske fra Befolkningens Side havde ventet, da vi i det danske Samfund gik til at gennemføre Nævningeinstitutionen. Spørgsmaalet bliver da, om man opnaar et bedre Resultat ved at kæde Nævningeinstitutionens nuværende Opgave sammen med den Opgave som Læggdommere at medvirke ved Strafudmaalingen paa den Maade, at alle 12 Nævninger medvirker, og at der opstilles en Regel angaaende Dommer- og Nævningestemmer, som sikrer en Afgørelse. Der er her et Forhold, som man vist med Rette maa være betænkelig ved, og som jeg som ikke juridisk kyndig haaber kan blive nærmere belyst og vurderet under Udvalgsarbejdet. Kan man ikke tænke sig, at disse Domsmande, disse læge Dommere, som altsaa praktisk talt faar et intimere Samarbejde med de juridiske Dommere, med en vis Angst og Bæven vil gaa til den Opgave at skulle være medbestemmende ved en Strafs Udmaaling?

Naar Talen har været om Nævningef afgørelser og der har været afvigende Meninger om disse, har jeg ofte hørt sige, at hvis man forenede Nævningeinstitutionen med Meddomsmænd, læge Dommere, vilde Nævningerne stille sig anderledes over for Spørgsmaalet: Skyld eller Ikke-Skyld, idet man i nogle af de hidtil foreliggende Sager har kunnet tænke sig, at Nævningerne har sagt: ikke skyldig, ud fra en maaske følelsesmæssig betonet Betragtning gaaende ud paa, at Straffen, hvis de sagde: skyldig, vilde blive for streng.

Naar nu Justitsministeren foreslaar en Ordning, som faktisk indfører Domsmandsinstitutionen i alle Nævningesager, hvad angaar Strafudmaalingen, vil jeg gerne paa mit Partis Vegne sige, at vi er villige til at gaa ind i en Forhandling om dette Spørgsmaal. Da der fra anden Side er betydelig Interesse for det, saa er det jo rimeligt, at vi fra Venstres Side giver Udtryk for nogle af de Betænkeligheder, vi i saa Henseende nærer, og Venstres Medlemmer i Udvalget vil da gøre nærmere Rede for disse Betænkeligheder. Man kan ogsaa sige, at selv om man giver de 12 Nævninger 1 Stemme hver og de 3 Dommere 4 Stemmer hver, saaledes at de derved stemmemæssigt er lige stærke, om jeg maa bruge det Udtryk, saa vil det uden Tvivl være saadan, at den juridiske Sagkundskab alligevel vil være den overlegne Part, og derfor kunde der vel ogsaa rejses det Spørgsmaal, om det er en virkelig værdifuld Foranstaltning at skride til.

Endvidere foreslaar den højtærede Justitsminister i Overensstemmelse med, hvad den tidligere Justitsminister har foreslaaet, Indførelse af Meddomsmænd i stor Udstrækning i hele Strafferetsplejen. Dette nærer Venstre for sit Vedkommende stor Betænkelighed ved og maa i saa Henseende tage et vist Forbehold.

Endelig vil jeg gøre nogle Bemærkninger vedrørende offentlig Votering i Højesteret. Som det vil være det høje Ting og den højtærede Justitsminister bekendt, har Partiet Venstre ikke hidtil været Tilhænger af offentlig Votering i Højesteret, og vi er det heller ikke nu. Venstre mener, at Højesterets nuværende Stilling kan kaldes ubestridelig og urokkelig autoritativ. Hvis man ved Indførelse af offentlig Votering ændrede Befolkningens Omdømme eller paa-virkede Indstillingen over for Højesterets Afgørelser i svækkende Retning, vilde det efter Venstres Vurdering betyde et Tab. Venstre tillægger det Værdi, at Højesterets Afgørelser fremtræder som en Enhed, og navnlig i Tider som disse, hvor saa meget skrider, kan jeg vel sige, hvor saa mange fastslaaede Standpunkter undergaar en hurtig Forvandling, vil Venstre være meget betænkelig ved alt, hvad der eventuelt kan røkke ved Højesterets ubegrænsede og uangribelig stærke Stilling som Rettens øverste Myndighed i det danske Samfund. Dertil kommer, at saa sent som i 1931, udtalte Præsidenten for Højesteret, at Rettens Uafhængighed kom i Fare, hvis den offentlige Votering indførtes. At Højesteret stadig er af denne Mening, maa jeg gaa ud fra som givet, og dette maa vel ogsaa veje til ved Bedømmelsen af Spørgsmaalet om offentlig Votering i Højesteret. Det gør det i hvert Tilfælde for Venstres Vedkommende. Venstre mener ikke, at der i Befolkningen er nogen Utilfredshed med den nuværende Tilstand, og der er ikke af Tilhængerne af offentlig Votering givet nogen Motivering, der har kunnet røkke ved Venstres Opfattelse paa dette Omraade.

Jeg ønsker kun hertil at føje, at som jeg nævnte i Begyndelsen af min Tale, er Venstre selvfølgelig, selv om vi har den principielle Opfattelse, at Ro om vor Lovgivning paa Retsplejens Omraade i en Række Aar vilde være en Fordel, alligevel rede til gennem Udvalgsarbejdet at medvirke til Behandling af de Spørgsmaal, der her er draget frem til Behandling, men ud fra den almindelige Indstilling, at vi paa en Række af disse vigtige Omraader nærmest maa stille os afvisende.